

El penya-segat

per Borja Moya Castillo

Com cada matí, a l'alba, Esteve Roig es va quedar contemplant el vast buit del penya-segat del cap des Rubió. Tranquil i serè, va inclinar el cap amb absoluta parsimònia, amb les mans a l'esquena i el rostre d'una persona gran que mira un desperfecte al carrer on viu. Va mirar amb detall el tall del penya-segat sense cap temor, clavant la vista en aquelles roques punxegudes que espurnejaven amb el primer badall de l'alba, com també en les escasses i febles ones que xocaven i morien als seus peus, més per pura inèrcia que per pròpia convicció.

Va decidir, llavors, que aquell tampoc no era el dia.

Va donar mitja volta i va arrossegar els peus cap a la cabanya que ell mateix havia construït anys enrere. Abans que prenguéss per costum abocar-se al penya-segat.

Va entrar i, com era habitual en ell, es va dirigir a la nevera per extreure un tros de formatge i de pa que encara guardava. Es va asseure a la cadira, va treure la navalla que sempre portava dins la butxaca i va començar a tallar el formatge en petites porcions, que després es va ficar a la boca amb un bocí de pa.

En acabar d'esmorzar, va guardar els trossos restants de nou en el mateix lloc. Després, es va acomodar en un balancí i va obrir un llibre per on anava, per la meitat.

L'home de blau va aparèixer a la cabanya i va observar Esteve com passava les pàgines amb summa delicadesa. Es va detenir darrere d'ell, mentre escoltava el cruixit que emanava de la cadira i que provo-

cava el seu peu dret en balancejar-la.

—Esteve —va dir l'home en veu baixa—. Venia a recordar-te que, quan ho hagis decidit, només has d'avisar-me, i vindré per ajudar-te en el teu últim desig.

Esteve va alçar lleugerament el cap i la seua mirada es va quedar atrapada en la bruta finestra, davant seu. Uns llargs rajos de sol resplendien en la seua cara descurada i mal conservada. La seua prominent barba albina ocultava part de les impureses i dels defectes de la pell. Els ulls amb prou feines li brillaven.

No va dir res. Va abaixar el cap i va continuar llegint.

A l'hora de menjar, es va introduir pels boscos propers a la cabanya. No va caminar molt lluny, que

de seguida va descobrir diversos cossos de cabres i un grapat de conills estesos sobre l'herba, tots morts des de feia alguns dies.

Esteve es va apropar al primer conill que va trobar i aviat va saber que havia mort de pesta. Va agafar les potes de l'animal i va tornar a la cabanya. Una vegada dins, i amb l'ajuda de la seua inseparable navalla, va treure els negres bulbs que es trobaven aferrats a les aixelles de l'animal. Més tard va pelar un all i, amb les restes del conill, ho va cuinar tot en una paella.

Va descansar un parell d'hores en el seu jaç de palla. Quan es va despertar, el sol iniciava pausadament el seu viatge cap a l'oest, acomiadant-se pel penya-segat. Va comprovar que el seu company no havia sortit de la seva alcova i que

es trobava sol. Llavors, va encendre la seua antiga ràdio i va afinar la freqüència, ja que, per alguna raó, s'havia desplaçat d'emissora. Als pocs segons, la veu metal·litzada es va anant humanitzant a cada gir de roda.

«L'exèrcit nord-americà acaba d'arribar a les costes de Finlàndia, després que la setmana passada hagués assolit el total domini de l'Àfrica del Nord, des del Marroc fins a la península del Sinaí. Segons els nostres experts, aquí presents, els russos estan obligats a replegar-se i abandonar els territoris del Con Sud, i part nord d'Austràlia, si volen fer front a l'invasor. Europa celebra aquesta nova ofensiva i des de Madrid afirmen que estam endinsant-nos en una altra fase de la ja batejada com 'Guerra de l'Or Negre', després de tres anys de continu avanç rus. Repeteixo. L'exèrcit nord-americà acaba d'arribar a [...]».

Esteve va apagar la ràdio i es va quedar pensatiu, assegut a la vora del llit. Quan va tornar en si, tot era fosc al seu voltant. Va agafar una caixa de llumins i va fregar el fòsfor fins que va desprendre la flama. La va apropar a un antic canelobre i el va col·locar al centre de la taula.

Del frigorífic va treure aquells tros de formatge i pa, ara amb la mateixa forma i aspecte, tal com l'havia extret aquest mateix matí. Va sopar poc i en silenci.

En tornar al llit, va tirar sense voler la llàntia que reposava damunt d'una vella còmoda. Cansat, la va deixar estesa sobre el sòl.

—I bé, Esteve? —va dir, reapareixent de nou, aquell home de blau.

Esteve es va estirar de cap per amunt. Observava, orgullós, les fustes ben interposades, encara que estiguessin estellades i desgastades pel sol i les pluges. En un besllum d'humanitat va recordar fragments de la seua construcció. Va romandre una bona estona embastant aquells pensaments, juntament amb uns altres de més antics que aquest.

—Pots acabar amb tot això —va afegir l'home, retornant-lo al present—. És tan fàcil com anul·lar els altres dos.

ENRIC RIBES

Esteve es va reincorporar lentament, i la llum de la nova alba li acariciava aquelles pupil·les desproïdes de vida, que ni tan sols podien reflectir la seua llum. Va passar de llarg de les restes del canelobre i va deixar enrere el seu company de tants anys.

Es va dirigir cap als límits del penya-segat, com en cada nova albor. Els elements de la naturalesa anaren adquirint el seu color habitual. El verd als arbres, el blau al cel... Sota ell, el mar es tornava encabritat i s'estavellava contra les escarpades i afilades roques, escampant-se en totes les direccions. L'aire xiulava al seu voltant, tempe-

rat, i semblava que l'empenyia per darrere.

—No ho facis! —va cridar l'home blau des de la porta d'entrada—. Em tens a mi. Encara ho pots arreglar.

En un instant, tan fugaç i insignificant com els estels travessant el fosc firmament, va recordar aquella vegada en què veritablement va pensar a arreglar les coses. Inclosa aquella descurada i somorta cabanya.

I ràpidament, les roques del penya-segat es van fer més i cada vegada més grans en les pupil·les d'Esteve Roig.

BORJA MOYA CASTILLO ■

Instruccions per als col·laboradors de la revista *EIVISSA*

1. Presentació d'originals

1.1. S'accepten articles i altres contribucions de creació literària o referits a temes de llengua, literatura i cultura d'Eivissa i Formentera, inclosos aspectes que s'hagin desenvolupat en altres contrades. Seran redactats en català. Tota la correspondència referent a *EIVISSA* i totes les contribucions (articles, col·laboracions) han d'adreçar-se a: Institut d'Estudis Eivissencs, *EIVISSA*, Consell de Redacció, carrer de Pere Francès, 12, 1r 2a, apartat de correus 578, E-07800 Eivissa (Illes Balears) (adreça electrònica: info@estudiseivissencs.cat).

1.2. Els originals seran presentats en suport paper i en suport informàtic, enregistrats preferentment amb un programa de PC, especialment en Word per a Windows o en un programa compatible amb aquest. És recomanable que l'autor en conservi una còpia per a la correcció de proves. Els treballs estaran escrits a espai i mig en fulls de format DIN A4. Els mapes, les imatges i taules estaran a punt per a la reproducció fotogràfica, en format jpg i amb una resolució mínima de 300 ppp. El primer full dels articles contendrà el títol, els noms de l'autor i de la institució a la qual pertany (o la seua categoria professional), una adreça convencional de contacte i, si és possible, l'adreça electrònica. El text de l'article començarà en el segon full, en el qual no figurarà el nom de l'autor. Les notes s'adjuntaran a peu de pàgina.

1.3. Els col·laboradors de la revista són els responsables del contingut dels seus textos.

2. Citacions i referències bibliogràfiques

2.1. Les citacions apareixeran «entre cometes». El fragment citat, si és breu, pot reproduir-se a l'interior d'un paràgraf de l'article; però, si és prou llarg, serà reproduït en un paràgraf a part i sagnat (en aquest cas, sense cometes).

2.2. Les transcripcions fonètiques i fonològiques d'un so o d'una seqüència adoptaran el sistema de l'Associació Fonètica Internacional (AFI).

2.3. Les formes etimològiques (llatines, germàniques, etc.) seran indicades en versaletes. També s'escriuran en versaletes tots els números expressats amb xifres romanes.

2.4. Les referències bibliogràfiques a l'interior del text seran donades entre

parèntesis amb el nom de l'autor, l'any de l'edició que es fa servir i que se cita, i les pàgines, separades de l'any per dos punts: (Macabich 1922: 25-26). Si es tracta d'una obra de més d'un volum, aquest serà indicat en xifres romanes, després del nom de l'autor (o dels autors): (Macabich II 1965: 89). Els llibres de diversos autors (actes de congressos, miscel·lànies d'homenatge, obres col·lectives, etc.) seran citats pel nom de l'editor o curador, seguit de la indicació «ed.»: (Palol ed. 1988: 153-154). Si l'obra citada té dos autors, hom escriurà els dos noms units pel signe &: (Ferrer & Tur 2003). Si en té més de dos, hom en citarà tots els noms la primera vegada (Ferrer & Planells & Serra 2005) i emprarà la forma abreujada en les referències posteriors: (Ferrer *et al.* 2005). Si la referència forma part del text, s'emprarà la forma: «Cirer (1986: 87-88) afirmava que...». Si en una mateixa citació s'inclouen diverses referències, aquestes seguiran l'ordre cronològic: (Aguiló 1915; Alcover & Moll 1960; Coromines 1991).

2.5. Totes les obres a què hom s'hagi referit en el cos de l'article han de recollir-se a la bibliografia consultada o de referència, al final de l'article, i disposada per ordre alfabètic (cf. 2.6). Entre la referència i el desenvolupament de la cita bibliogràfica hi ha d'haver dos espais.

2.6. La manera de fer la citació completa de les obres serà segons els exemples següents:

FERRER I GIRONÈS, Francesc & CRUÑAS, Josep (1990). *Els drets lingüístics dels catalanoparlants*. Barcelona: Edicions 62, 328 p.

POMER, Pere (2003). *L'edició de textos literaris*. Barcelona: La Guardiola.

SERRA, Jean (1995). *A la vora de Vil·lalongómez*. Eivissa: Institut d'Estudis Eivissencs, 120 p.

COROMINES, Joan (1943). «Noms de lloc d'origen germànic». *Miscel·lània Fabra*. Buenos Aires: Coni, p. 108-132.

BRUGUERA, Jordi (1990): *Diccionari ortogràfic i de pronúncia*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 215 p. (Diccionaris Complementaris; 1).

PAR, Joan (1995): *Història dels egipcis*. Vol. 24: *El segle XX*.

SWIFT, Jonathan. *Els viatges de Gulliver*. Traducció de J. Ferran Mayoral.

FABRA, Pompeu (1995' [1933]). *Gramàtica catalana*. Barcelona: IEC, 135 p.

(Biblioteca Filològica; XXII). [Edició facsimil].

3. Requisits per als articles

3.1. Pel fet de presentar un article per a la seua eventual publicació a *EIVISSA*, l'autor/a o els autors accepten que es tracta d'un text original i inèdit, i posen en coneixement del Consell de Redacció que l'article no ha estat presentat a cap altra revista o publicació.

3.2. Normalment, l'extensió màxima dels articles serà de 20 pàgines de 30 línies (i aquestes, de 65 espais cada una, cf. 1. 2). Els casos excepcionals seran resolts d'acord amb el Consell de Redacció. També s'admet la possibilitat de fragmentar un article llarg en dues meitats, que seran publicades en dos números correlatius de la revista. En aquest cas, hom inclourà la bibliografia al final de cadascuna de les parts.

3.3. Si l'autor fa servir sigles, cal que la primera vegada que cita l'entitat a què fan referència ho faci amb el nom desplegat i la sigla a continuació entre parèntesis. Exemple: 1) primera vegada: *Revista de Filologia Romànica (RFR)*; 2) a continuació: *RFR*.

3.4. El Consell de Redacció valorarà si els articles tramesos compleixen els requisits mínims de qualitat i/o rigor científic exigibles per a ser publicats a *EIVISSA* i, en el seu cas, podrà proposar canvis als autors.

3.5. En general, no s'admetran articles elaborats per a un registre oral (textos de conferències, presentacions de llibres, etc.), llevat que hagin estat adaptats al registre escrit per a la seua publicació.

3.6. Els titulars dels drets d'autor seran els col·laboradors. Si en el futur aquests volen reproduir els seus textos en una altra publicació, ho comunicaran a l'Institut d'Estudis Eivissencs (a través del Consell de Redacció de la revista *EIVISSA*), i en faran constar la font original dins la nova publicació.

4. Exemplars

4.1. Els col·laboradors rebran tres exemplars gratuïts del número de la revista en què aparegui la seua contribució. Qualsevol col·laborador podrà sol·licitar i rebre'n un nombre superior, si ho desitja, amb el pagament previ de l'import corresponent.